

BESCHIKKING VAN HET GERECHT (Derde kamer)

10 december 1996 *

In zaak T-75/96,

Söktaş Pamuk Ve Tarım Ürünlerini Değerlendirme Ticaret Ve Sanayi AŞ, vennootschap naar Turks recht, gevestigd te Söke/Aydın (Turkije), vertegenwoordigd door I. M. Sinan, Barrister, van de balie van Engeland en Wales, geïnstrueerd door Morgan, Lewis en Bockius, advocaten te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van Arendt en Medernach, advocaten aldaar, Rue Mathias Hardt 8-10,

verzoekster,

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door N. Khan en D. Triantafyllou, leden van haar juridische dienst, als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, lid van haar juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg,

verweerster,

* Procestaal: Engels.

betreffende een beroep tot nietigverklaring van het bericht van inleiding van een anti-dumpingprocedure betreffende de invoer van ongebleekte katoenen weefsels van oorsprong uit de Volksrepubliek China, Egypte, India, Indonesië, Pakistan en Turkije (PB 1996, C 50, blz. 3),

geeft

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Derde kamer),

samengesteld als volgt: B. Vesterdorf, kamerpresident, C. P. Briët en A. Potocki, rechters,

griffier: H. Jung

de navolgende

Beschikking

De feiten

- 1 Op 8 januari 1996 diende het Comité van de katoen en aanverwante vezels verwerkende nijverheden van de Europese Unie (Eurocoton) bij de Commissie een klacht in, volgens welke de invoer van platte, ongebleekte katoenen weefsels van oorsprong uit de Volksrepubliek China, Egypte, India, Indonesië, Pakistan en Turkije met dumping plaatsvond, waardoor de bedrijfstak van de Gemeenschap ernstig werd geschaad.

- 2 De Commissie begon een onderzoek overeenkomstig artikel 5 van verordening (EG) nr. 3283/94 van de Raad van 22 december 1994 inzake beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Gemeenschap (PB 1994, L 349, blz. 1; hierna: „anti-dumpingverordening”).
- 3 Het bericht van inleiding van een anti-dumpingprocedure betreffende de invoer van de betrokken weefsels werd gepubliceerd in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* van 21 februari 1996 (PB 1996, C 50, blz. 3).

Procedure en conclusies van partijen

- 4 Bij op 20 mei 1996 ter griffie van het Gerecht neergelegd verzoekschrift heeft de in Turkije gevestigde vennootschap Söktaş Pamuk Ve Tarım Ürünlerini DeĞerlendirme Ticaret Ve Sanayi AŞ, die de soorten katoenen weefsels vervaardigt ten aanzien waarvan dumpingpraktijken zouden worden toegepast, en deze uitvoert naar de Gemeenschap, in de eerste plaats krachtens de artikelen 173, vierde alinea, 174 en 176 EG-Verdrag (hierna: „Verdrag”) beroep ingesteld tot nietigverklaring van het bericht van inleiding van de anti-dumpingprocedure, en in de tweede plaats overeenkomstig artikel 178 van het Verdrag vergoeding gevorderd van de schade die zij als gevolg van de bestreden maatregel zou hebben geleden.
- 5 Bij op dezelfde dag ter griffie van het Gerecht ingeschreven afzonderlijke akte heeft verzoekster tevens krachtens artikel 185 van het Verdrag verzocht om opschorting van de tenuitvoerlegging van „het bestreden besluit, voor zover het betrekking heeft op verzoekster en op Turkije in het algemeen”.
- 6 Het verzoek in kort geding is op 26 augustus 1996 bij beschikking van de president van het Gerecht afgewezen (zaak T-75/96 R, Söktaş, Jurispr. 1996, blz. II-859).

- 7 De rechter in kort geding overwoog in de eerste plaats, dat de vordering tot nietigverklaring op het eerste gezicht kennelijk niet-ontvankelijk voorkwam, aangezien de inleiding van de anti-dumpingprocedure op het eerste gezicht was te beschouwen als een niet voor beroep vatbare voorbereidende maatregel, op de eventuele onwettigheid waarvan een beroep zou kunnen worden gedaan in het kader van een beroep tegen de eindbeslissing.
- 8 Hij gaf in de tweede plaats als zijn oordeel te kennen, dat de schadevordering op het eerste gezicht kennelijk niet-ontvankelijk was, op grond dat de beweerdelijk onregelmatige handeling die aan de gestelde schade ten grondslag zou liggen, geen rechtsgevolgen had, en op grond dat verzoekster bovendien en hoe dan ook geen enkele aanwijzing had gegeven omtrent de aard en de omvang van die schade.
- 9 Bij op 19 juni 1996 neergelegde akte heeft de Commissie een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep in de zin van artikel 114, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering opgeworpen.
- 10 Bij beschikking van 6 november 1996 heeft het Gerecht, na partijen te hebben gehoord, overeenkomstig artikel 14 juncto artikel 51 van het Reglement voor de procesvoering besloten de zaak, die aanvankelijk was toegewezen aan de Derde kamer (uitgebreid), naar de Derde kamer te verwijzen.
- 11 In de onderhavige procedure concludeert verzoekster dat het het Gerecht behage:
- nietig te verklaren het besluit om een anti-dumpingprocedure in te leiden betreffende de invoer van ongebleekte katoenen weefsels van oorsprong uit de Volksrepubliek China, Egypte, India, Indonesië, Pakistan en Turkije,

— de Commissie te veroordelen tot vergoeding van de door haar veroorzaakte schade,

— de Commissie in de kosten te verwijzen.

12 De Commissie concludeert dat het het Gerecht behage:

— het beroep niet-ontvankelijk te verklaren,

— verzoekster in de kosten te verwijzen.

13 In haar op 31 juli 1996 neergelegde opmerkingen concludeert verzoekster tot afwijzing van de exceptie van niet-ontvankelijkheid. Bovendien concludeert zij dat het het Gerecht behage:

— het beroep ontvankelijk te verklaren, daaronder begrepen de vordering tot schadevergoeding,

— de Commissie in de kosten te verwijzen.

In rechte

14 Ingevolge artikel 114, lid 3, van het Reglement voor de procesvoering geschiedt de verdere behandeling van de exceptie van niet-ontvankelijkheid mondeling, tenzij het Gerecht anders beslist. Het Gerecht (Derde kamer) acht zich in casu voldoende voorgelicht door het dossier, zodat de mondelinge behandeling niet hoeft te worden geopend.

De ontvankelijkheid van de vordering tot nietigverklaring

Argumenten van partijen

- 15 Tot staving van haar exceptie van niet-ontvankelijkheid stelt de Commissie primair, dat de inleiding van de litigieuze anti-dumpingprocedure een voorbereidende handeling is, de eerste stap in een procedure die tot de vaststelling van anti-dumpingmaatregelen kan leiden (arrest Hof van 11 november 1981, zaak 60/81, IBM, Jurispr. 1981, blz. 2639, r. o. 19, en beschikking Gerecht van 14 maart 1996, zaak T-134/95, Dysan Magnetics en Review Magnetics, Jurispr. 1996, blz. II-183, r. o. 23).
- 16 Verzoeksters argument, dat artikel 47 van het Aanvullend Protocol van 23 november 1970 (PB 1972, L 293, blz. 3; hierna: „artikel 47 van het Aanvullend Protocol”), dat is gehecht aan de Overeenkomst waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen de Europese Economische Gemeenschap en Turkije, bepaalde voorwaarden formuleert die de Commissie in acht dient te nemen alvorens een anti-dumpingprocedure in te leiden, hetgeen deze instelling in casu niet zou hebben gedaan, wijst de Commissie als niet ter zake van de hand. Aangezien de inleiding van de procedure niet een voor beroep vatbare handeling is, doen namelijk volgens de Commissie de bijzondere redenen waarom een verzoeker de nietigverklaring ervan verlangt, niet ter zake.
- 17 Naar het oordeel van de Commissie vormt de inleiding van de procedure niet de afsluiting van een bijzondere rechtsgang, die zich onderscheidt van die welke tot een beslissing in de hoofdzaak kan leiden, anders dan het geval is met de beslissing waarbij ondernemingen die hun mededingingsregeling hebben aangemeld, overeenkomstig artikel 15, lid 6, van verordening nr. 17 van de Raad van 6 februari 1962, Eerste verordening over de toepassing van de artikelen 85 en 86 van het Verdrag (PB 1962, blz. 204; hierna: „verordening nr. 17”), aan het stelsel van vrijwaring van geldboeten worden onttrokken (arrest Hof van 15 maart 1967, gevoegde zaken 8/66, 9/66, 10/66 en 11/66, Cimenteries CBR e. a., Jurispr. 1967, blz. 92).

- 18 Volgens de Commissie is de vaststelling van anti-dumpingmaatregelen gebaseerd op de desbetreffende bepalingen van de anti-dumpingverordening en niet, zoals verzoekster ten onrechte betoogt, op de inleiding van de anti-dumpingprocedure. Verzoekster gaat van deze onjuiste premisse uit wanneer zij stelt, dat zij als gevolg van de inleiding van de procedure wordt blootgesteld aan een mogelijk ernstig geldelijk nadeel in de vorm van de oplegging van voorlopige anti-dumpingrechten. Dit argument moet dan ook van de hand worden gewezen.
- 19 Anders dan verzoekster beweert, is de situatie in de onderhavige zaak volgens de Commissie niet vergelijkbaar met die in staatssteunzaken. Dat de inleiding van een procedure ex artikel 93, lid 2, van het Verdrag een voor beroep vatbare handeling is, is niet een gevolg van de omstandigheid dat een procedure is ingeleid, maar hangt samen met de specifieke consequenties die een staatssteunprocedure meebrengt (arrest Gerecht van 18 december 1992, gevoegde zaken T-10/92, T-11/92, T-12/92 en T-15/92, Cimenteries CBR e. a., Jurispr. 1992, blz. II-2667, r. o. 47).
- 20 De Commissie merkt subsidiair op, dat verzoekster hoe dan ook niet rechtstreeks en individueel door de inleiding van de procedure wordt geraakt en geen enkel wettig belang kan doen gelden. De anti-dumpingverordening heeft betrekking op de bescherming van de landen van de Gemeenschap tegen dumping van goederen afkomstig uit derde landen, en, zoals in artikel 5, lid 10, van die verordening wordt gepreciseerd, worden in het bericht van inleiding het betrokken produkt en de betrokken landen aangegeven, doch wordt daarin geen melding gemaakt van individuele exporteurs of importeurs.
- 21 Verzoekster stelt daarentegen, dat de onderhavige zaak verschilt van de zaak Dysan Magnetics en Review Magnetics (reeds aangehaald), doordat bij het besluit om een anti-dumpingprocedure in te leiden, de procedure van artikel 47 van het Aanvullend Protocol is miskend. Op grond van deze bepaling had de Commissie namelijk een verzoek moeten indienen bij de Associatierraad en had zij pas eenzijdige beschermende maatregelen, zoals de opening van een anti-dumpingonderzoek, mogen invoeren na een desbetreffende beslissing van de Associatierraad, dan wel

indien de Associatieraad binnen drie maanden na de indiening van het verzoek geen beslissing had genomen. Als gevolg van het bestreden besluit wordt verzoeksters rechtspositie derhalve onherroepelijk en duidelijk gewijzigd, doordat het institutionele kader waarbinnen het betrokken anti-dumpinggeschil zou moeten worden opgelost, is miskend.

22 Voor zover het een handeling is waarbij de procedure van artikel 47 van het Aanvullend Protocol wordt afgesloten, is het gewraakte bericht van inleiding volgens verzoekster vergelijkbaar met de mededeling overeenkomstig artikel 15, lid 6, van verordening nr. 17 en vormt het de afsluiting van een bijzondere rechtsgang zonder welke de anti-dumpingverordening niet kan worden toegepast.

23 Het belang van het bestreden besluit, dat is genomen nadat de fase van onderzoek van de bij de klacht gevoegde bewijsstukken was afgesloten, is volgens verzoekster gelegen in het feit dat daarbij de rechtsgrondslag wordt geschapen voor het instellen van voorlopige anti-dumpingrechten. Het Hof nu heeft een beroep tot nietigverklaring dat was gericht tegen het besluit waarbij een aangemelde mededingingsregeling aan het stelsel van vrijwaring van geldboeten werd onttrokken, ontvankelijk geoordeeld met het argument, dat de verzoekster door dat besluit werd blootgesteld aan een mogelijk ernstig geldelijk nadeel, waardoor haar rechtspositie werd gewijzigd (arrest van 15 maart 1967, Cimenteries CBR e. a., reeds aangehaald).

24 Ten slotte vormt het bestreden besluit volgens verzoekster formeel het beginpunt van een procedure en brengt het in zoverre soortgelijke gevolgen teweeg als een besluit om een procedure ex artikel 93, lid 2, van het Verdrag, betreffende staatssteun, in te leiden.

25 Verzoekster stelt in de tweede plaats, dat de Commissie de identiteit van de producenten en exporteurs van de betrokken Turkse katoenen weefsels heeft leren kennen bij gelegenheid van een eerdere zaak, in het kader waarvan zij een enorme hoeveelheid hen betreffende informatie heeft verzameld. De beëindiging van die eerdere procedure liep parallel met de indiening van een nieuwe klacht en het

gewraakte bericht van inleiding zou slechts twee dagen na die beëindiging zijn gepubliceerd. Ofschoon er sprake is van een nieuwe procedure, dient deze procedure wegens de specifieke omstandigheden op één lijn te worden gesteld met een onderzoeksprocedure, waarin de identiteit van de partijen bekend is.

Beoordeling door het Gerecht

- 26 De krachtens de artikelen 173, vierde alinea, 174 en 176, van het Verdrag ingestelde vordering strekt tot nietigverklaring van de handeling waarbij de Commissie de litigieuze anti-dumpingprocedure heeft ingeleid. In verband met de beslissing, of die vordering ontvankelijk is, zij eraan herinnerd, dat als handelingen die vatbaar zijn voor beroep tot nietigverklaring in de zin van artikel 173 van het Verdrag, zijn te beschouwen maatregelen die bindende rechtsgevolgen in het leven roepen, welke de belangen van de verzoeker kunnen aantasten doordat zij diens rechtspositie aanmerkelijk wijzigen (beschikking Hof van 8 maart 1991, zaken C-66/91 en C-66/91 R, Emerald Meats, Jurispr. 1991, blz. I-1143, r. o. 26, en arrest Hof van 23 november 1995, zaak C-476/93 P, Nutral, Jurispr. 1995, blz. I-4125, r. o. 28).
- 27 Handelingen die in een uit verscheidene fasen bestaande procedure tot stand komen, zijn in beginsel slechts voor beroep vatbaar, wanneer het maatregelen betreft die aan het einde van die procedure het standpunt van de instelling definitief vastleggen; hiertoe behoren dus niet voorlopige maatregelen ter voorbereiding van de eindbeschikking (arrest IBM, reeds aangehaald, r. o. 10 e. v. ; arresten Gerecht van 10 juli 1990, zaak T-64/89, Automec, Jurispr. 1990, blz. II-367, r. o. 42; 18 december 1992, Cimenteries CBR e. a., reeds aangehaald, r. o. 28, en 27 juni 1995, zaak T-186/94, Guérin automobiles, Jurispr. 1995, blz. II-1753, r. o. 39).
- 28 Derhalve dient te worden beoordeeld, of de bestreden handeling op zich rechtsgevolgen in het leven kan roepen die verzoekster in haar belangen kunnen schaden, dan wel of zij integendeel slechts een voorbereidende maatregel is, tegen de onwet-

tigheid waarvan een beroep tegen de eindbeslissing haar voldoende bescherming zou bieden (arrest Hof van 24 juni 1986, zaak 53/85, Akzo Chemie, Jurispr. 1986, blz. 1965, r. o. 19, en arrest Gerecht van 18 december 1992, Cimenteries CBR e. a., reeds aangehaald, r. o. 31).

29 Het is vaste rechtspraak (arrest van 18 december 1992, Cimenteries CBR e. a., reeds aangehaald, r. o. 42), dat enkel in het geval van handelingen die de rechtspositie van de betrokken ondernemingen onmiddellijk en onherroepelijk aantasten, een nog vóór de beëindiging van de administratieve procedure ingesteld beroep tot nietigverklaring ontvankelijk kan worden geacht.

30 Blijkens de bepalingen van de anti-dumpingverordening is het de taak van de Commissie, onderzoeken in te stellen en op basis daarvan te beslissen om de procedure af te sluiten dan wel deze voort te zetten door ofwel voorlopige maatregelen te nemen, ofwel de Raad voorstellen te doen met betrekking tot definitieve maatregelen.

31 De handeling waarbij de Commissie een anti-dumpingprocedure inleidt, is derhalve een zuiver voorbereidende handeling die verzoeksters rechtspositie niet onmiddellijk en onherroepelijk kan aantasten (beschikking Dyan Magnetics en Review Magnetics, reeds aangehaald).

32 Aan deze conclusie kan niet worden afgedaan door verzoeksters argument, dat als gevolg van de inleiding van de anti-dumpingprocedure de in artikel 47 van het Aanvullend Protocol voorziene procedure om geschillen in der minne op te lossen, buiten spel wordt gezet.

- 33 In de eerste plaats moet worden opgemerkt, dat uit een analyse van de bepalingen van artikel 47 van het Aanvullend Protocol niet blijkt, dat de inleiding van een procedure krachtens artikel 5 van de anti-dumpingverordening de mogelijkheid uitsluit, dat het geschil wordt opgelost op de wijze als voorzien in genoemd artikel 47.
- 34 Laatstgenoemde bepaling, die niet ten doel heeft de toepassing van de handelsbeschermende instrumenten van de Gemeenschap uit te sluiten, doch bedoeld is als een aanvulling op de uitvoeringsmodaliteiten ervan, stelt de eenvoudige inleiding van een anti-dumpingprocedure door de Gemeenschap niet van enige specifieke voorwaarde afhankelijk, behalve dat de Associatieraad moet worden ingelicht.
- 35 Bovendien staat artikel 47, lid 2, tweede alinea, van het Aanvullend Protocol met zoveel woorden toe, dat een der partijen bij de Associatieovereenkomst, na de Associatieraad daarvan op de hoogte te hebben gesteld, gedurende een beperkte periode ter behoud van haar belangen voorlopige anti-dumpingrechten oplegt.
- 36 In casu blijkt uit het dossier, dat de Commissie de Associatieraad in kennis heeft gesteld van zowel de door Eurocoton op 8 januari 1996 bij haar ingediende klacht, als de inleiding van de anti-dumpingprocedure.
- 37 Het bestreden bericht van inleiding van de anti-dumpingprocedure is dan ook niet van dien aard, dat het een belemmering vormt voor een eventuele latere tussenkomst van de Associatieraad overeenkomstig het bepaalde in artikel 47 van het Aanvullend Protocol, in het bijzonder ingeval de Commissie voorlopige maatregelen zou overwegen of de Raad voorstellen zou doen met betrekking tot definitieve maatregelen.

- 38 Het Gerecht merkt in de tweede plaats op, dat het bestreden bericht van inleiding, aangezien het niet is te beschouwen als een handeling waarmee de procedure van artikel 47 van het Aanvullend Protocol wordt afgesloten, niet, zoals verzoekster stelt, op één lijn kan worden gesteld met een mededeling krachtens artikel 15, lid 6, van verordening nr. 17 en dus niet de afsluiting vormt van een bijzondere rechtsgang zonder welke de litigieuze anti-dumpingprocedure niet had kunnen worden ingeleid.
- 39 Het Gerecht stelt in de derde plaats vast, dat ofschoon de inleiding van de anti-dumpingprocedure verzoekster eventueel kan blootstellen aan het risico dat anti-dumpingrechten worden opgelegd, die inleiding niet automatisch de oplegging van anti-dumpingrechten meebrengt; de procedure kan immers worden beëindigd zonder dat maatregelen worden getroffen (beschikking *Dysan Magnetics en Review Magnetics*, reeds aangehaald, r. o. 27).
- 40 In de vierde plaats moet worden opgemerkt, dat een besluit om de staatssteunprocedure ex artikel 93, lid 2, van het Verdrag in te leiden, waarmee verzoekster het besluit tot inleiding van een anti-dumpingprocedure vergelijkt, een keuze inhoudt ten aanzien van de kwalificatie van de steun en de toe te passen procedureregels en derhalve ten aanzien van de betrokken ondernemingen definitieve rechtsgevolgen teweegbrengt, onder meer bestaande in opschorting van de uitbetaling van de voorgenomen steun (arresten Hof van 30 juni 1992, zaak C-312/90, *Spanje/Commissie*, Jurispr. 1992, blz. I-4117, r. o. 21-23, en zaak C-47/91, *Italië/Commissie*, Jurispr. 1991, blz. I-4145, r. o. 27-29).
- 41 De inleiding van een anti-dumpingprocedure kan daarentegen niet leiden tot een onmiddellijke en onherroepelijke aantasting van de rechtspositie van de betrokken ondernemingen. Die ondernemingen zijn namelijk geenszins verplicht om als gevolg van de inleiding van de procedure hun handelspraktijken te wijzigen en kunnen niet worden gedwongen aan het onderzoek mee te werken (beschikking *Dysan Magnetics en Review Magnetics*, reeds aangehaald, r. o. 27).

- 42 In deze omstandigheden roept de bestreden inleiding van de procedure geen rechtsgevolgen in het leven die verzoeksters belangen kunnen aantasten, doch moet zij worden beschouwd als een voorbereidende maatregel, tegen de onwettigheid waarvan een beroep tegen de eindbeslissing verzoekster voldoende bescherming zou bieden.
- 43 De inleiding van de anti-dumpingprocedure is derhalve naar haar aard en gevolgen niet te beschouwen als een handeling waartegen beroep tot nietigverklaring ex artikel 173 van het Verdrag openstaat.
- 44 Uit al het voorgaande volgt, dat de vordering tot nietigverklaring niet-ontvankelijk moet worden verklaard, zonder dat behoeft te worden beslist, of verzoekster rechtstreeks en individueel door de bestreden handeling wordt geraakt.

De ontvankelijkheid van de vordering tot schadevergoeding

Argumenten van partijen

- 45 Volgens de Commissie is de vordering tot schadevergoeding eveneens niet-ontvankelijk. In het verzoekschrift wordt enkel gesteld, dat de Commissie „gehouden is de schade te vergoeden die verzoekster als gevolg van haar onwettige handeling heeft geleden”. Het verzoekschrift vermeldt dus geen van de elementen die nodig zijn om een beroep tot schadevergoeding te staven: het aan de Commissie verweten gedrag, het causaal verband en het bedrag van de gestelde schade. Het arrest Automec (reeds aangehaald, r. o. 73-77), waarin een schadevordering niet-ontvankelijk werd verklaard, is volgens de Commissie in casu rechtstreeks van toepassing.

- 46 Verzoekster vordert in haar verzoekschrift, dat het Gerecht de Commissie overeenkomstig de artikelen 178 en 215 van het Verdrag veroordeelt tot vergoeding van de schade die zij aan verzoekster heeft toegebracht.
- 47 In haar opmerkingen aangaande de exceptie van niet-ontvankelijkheid preciseert verzoekster, dat zodra overeenkomstig artikel 5 van de anti-dumpingverordening een anti-dumpingprocedure wordt ingeleid, de exporteurs van de betrokken landen schade lijden, zelfs indien uiteindelijk geen rechten worden opgelegd. Verzoekster raamt het verlies in termen van werkuren die leden van haar personeel zouden hebben moeten besteden aan de verdediging van de zaak, op 28 000 USD (21 407 ECU). De verliezen die zij heeft geleden doordat haar exporten naar de Gemeenschap, haar enige buitenlandse markt, als gevolg van de onzekere uitkomst van de litigieuze procedure zijn ineengestort, bedragen volgens verzoekster 912 321 ECU.

Beoordeling door het Gerecht

- 48 Uit het onderzoek van de ontvankelijkheid van de vordering tot nietigverklaring blijkt, dat de beweerdelijk onregelmatige handeling die aan de gestelde schade ten grondslag zou liggen, geen rechtsgevolgen heeft waardoor verzoeksters belangen kunnen worden aangetast.
- 49 Volgens vaste rechtspraak (beschikking Hof van 4 oktober 1991, zaak C-117/91, Bosman, Jurispr. 1991, blz. I-4837, r. o. 20) is een beroep wegens aansprakelijkheid, strekkende tot vergoeding van schade die zou voortvloeien uit de onwettigheid van een handeling van een instelling, niet ontvankelijk wanneer die handeling geen rechtsgevolgen heeft.
- 50 Uit al het voorgaande volgt, dat het beroep in zijn geheel niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

Kosten

- 51 Volgens artikel 87, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering wordt de in het ongelijk gestelde partij in de kosten verwezen, indien dit is gevorderd. Aangezien verzoekster in het ongelijk is gesteld en de Commissie in die zin heeft geconcludeerd, dient zij in de kosten te worden verwezen, met inbegrip van de kosten die op de procedure in kort geding zijn gevallen.

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Derde kamer)

beschikt:

- 1) Het beroep wordt niet-ontvankelijk verklaard.
- 2) Verzoekster wordt verwezen in de kosten, met inbegrip van de kosten die op de procedure in kort geding zijn gevallen.

Luxemburg, 10 december 1996.

De griffier

H. Jung

De president van de Derde kamer

B. Vesterdorf